

שיעור קפב

מל"ת קיז. קיש. קיה. מ"ע נג. נב.

מצוה קיז שהזהירנו מהותיר שום דבר מבשר הפסח למחרתו כלומר יום ט"ז. והוא אמרו לא תותירו ממנו. וכבר בארנו שזה הלאו הוא לאו שניתק לעשה שנאמר והנותר ממנו באש תשרופו. ובמכילתא אמרו והנותר ממנו בא הכתוב ליתן עשה על לא תעשה לומר שאין לוקין עליו. (בא אל פרעה, הלכות קרבן פסח פ"י):

מצוה קיט הזהירנו מהשאיר דבר מבשר פסח שני עד בקר. (בהעלותך, שם):

מצוה קיח הזהירנו מהותיר דבר מבשר חגיגה שיקריב ביום ארבעה עשר ליום השלישי אבל יאכל תוך שני ימים. והוא אמרו ולא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב כמו שהתבאר בששי מפסחים (דף ע"א) ובא הפירוש המקובל ולא ילין מן הבשר בחגיגה הבאה עם הפסח הכתוב מדבר שתאכל לשני ימים. יכול ליום אחד כשהוא אומר לבקר ליתן לו בקר שני, ומזאת החגיגה אמר וזבחת פסח לה', ומה שישאר ממנה של יום ארבעה עשר ליום שלישי ישרף לפי שהוא בבל תותיר, [והוא ניתק לעשה] ולכן אין לוקין עליו. וכבר התבאר משפטי מצוה זו כלומר חגיגת יום ארבעה עשר ביחוד במקומות מחגיגה מפסחים. (ראה, שם):

מצוה נג היא שצונו להראות ברגלים, והוא אמרו יתעלה שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך. וענין זאת המצוה שיעלה אדם למקדש עם כל בן זכר שיהיה לו שיוכל ללכת ברגליו יקריב קרבן עולה בראיתו והוא הנקרא עולת ראייה. וכבר קדם לנו אמרם שלש מצות וכו'. וכבר התבאר משפטי מצוה זו רוצה לומר מצות ראייה במסכת חגיגה. והיא גם כן אינה נוהגת בנשים ואין חייבות בה. (ראה, קרבנות הלכות חגיגה פ"א):

מצוה נב היא שצונו לעלות למקדש שלש פעמים בשנה, והוא אמרו יתעלה שלש רגלים תחוג לי בשנה. וכבר התבאר בכתוב כי זאת החגיגה הוא שכל מי שיעלה בקרבן יקריבהו. והנה נכפל הצווי פעמים, ולשונם (חגיגה ו'): שלש מצות נוהגות ברגל. חגיגה, ראייה, ושמחה. וחגיגה זו ענינה שיקרב קרבן שלמים, ואין הנשים חייבות בה. וכבר התבאר משפטי מצוה זו במסכת חגיגה. (ואלה המשפטים, קרבנות הלכות חגיגה):